

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orice corespondență pentru redacție sau administrație se va adresa:

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR :

GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni . . . 4 "

Prețul anunțurilor, inserțiilor și reclamelor, după învoială.

P. 16.212

- Ce faci acolo, domnule general?
- Uite, vopsesc din nou firma partidului conservator, s'a cam șifonat tot tirind-o Brătescu prin mahalale.
- Vrei să zici firma partidului cantacuzinist.
- Vă conjur, nu ne mai ziceți cantacuzinisti ori tacuzinisti că mi vine rău... Maniști aș mai înțelege...

BĂNCILE D-LUI BUMBEȘTI

Avem înaintea noastră, cînd scriem aceste rînduri, «Anuarul Băncilor Populare», însoțit de un raport al d-lui G. Dumitrescu-Bumbești, însărcinat de ministerul instrucțiunii cu organizarea băncilor la țară.

S'au înființat de la o vreme o sumedenie de bănci pe la sate. Nu-i rău; dar ar fi fost și mai bine dacă guvernul s'ar fi îngrijit întîi să aibă țărani bani și pe urmă să le dăruiască asemenea pușculițe în cari să-și pue micile lor economii. De unde să mai facă economii bieții țărani pe vremurile astea de ananghie, cînd n'au pentru a face o mămăligă de cît făcălețul?

Rezultatul pripei cum s'au înjghebat aceste bănci este, de-ocamdată, că suma capitalurilor a zece dintre ele nu face nici cît cheltuiala făcută de ministerul instrucției cu tipărirea Anuarului.

Mai constatăm că unele din băncile sătești împrumută pe țărani cu 18 și chiar 24 la sută, pe cînd dobînda legal permisă e de 12 la sută. Atragem atenția d-lui Hamangiu asupra acestei camete la care se dedă în mod oficial d. Spiru Haret.

Altă observație interesantă ce facem răsfoind Anuarul d-lui Bumbești este că în consiliile de administrație a unora din băncile țărănești este reprezentat și sexul frumos; bună-oară d-ra Polixenia Ionescu, de la banca «Clejani» din județul Vlașca.

Ne pare bine că semnalul emancipării femeilor este dat de jos, din mijlocul poporului.

Adică de ce femeia română să fie numai moașă, profesoară, telegrafistă și doică, și să nu fie și bancherasă?

Ce, adică ea nu-i în stare să manipuleze niște fonduri ca și bărbații?

D'aci înainte cînd vom vedea un tînăr degerînd sub ferestrele unei cuconițe, e posibil să ne înșelăm afirmînd că amorul l'a adus în halul acela. Se poate întîmpla ca tînărul, în realitate, să facă curte unei bancherese ca să-l împrumute cu o sută de lei.

Bravo gentilelor bancherese, mergeți înainte pe noua cale pe care

ați apucat; feriti-vă însă, în raporturile cu clienții voștri, de polițele cu scadența peste nouă luni.

... În sfîrșit, în Anuar mai vedem următoarele:

«Mai credem că e bine a nu se acorda de Băncile Populare împrumuturi sătenilor loviți de vre-o pedeapsă, de vr'un vitiu, celor necinstiți, celor lucsoși, celor leneși».

Țărani lucsoși, d-le Bumbești? Unde ai întîlnit d-ta asemenea curioase dihanii? Grozav aș vrea să văd și eu un țaran cu ghetete de lac, cu blană și cu țilindru bind Pommerly sec la Capșa; să văd un țaran lucsos, într'un cuvînt.

Ori poate că d-nu Bumbești consideră lucsoși pe țărani cari au o-pinci în picioare în loc să umble cu picioarele goale și cari n'au cămăși murdare.

Mult mi-ar place să asist la următoarea scenă.

Un țaran să prezintă la ghișeul băncei din Caliceni să ceară împrumut cincii lei cu o poliță girată de popa, învățătorul și primarul satului și de sub-prefectul respectiv.

Directorul îl examinează cu atenție și apoi îl supune la un mic interogator.

— Ai fost în pușcărie?

— Nu.

— Bun. Îți place basamacul?

— Nu.

— Bun. Cîte petece ai la cojoc?

— Nici-unul, cojocu nu mi-e rupt de loc.

— Așa? Care va să zică dumneata faci pe luxosu? Oi fi avînd și năravul d'a te spăla, pieptăna și primeni!.. Nu acordăm împrumuturi la cioclovine ca dumneata! Cară-te d'aici!

Kiriac Napadarjan.

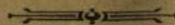
CE-O SĂ ZICÎ?...

D-soareî Ag. B.

*Ce caz făcut-ai, domnișoară,
Deună-zi cînd te-am întîlnit,
Și cînd, pentru întîia oară,
Ți-am sărutat mîna, smerit...*

*...Hm! dacă pentru-alîta numai
Găsiși să faci alîta caz,
O!... ce-o să zici, cînd de la mîna
O să mă ure și'nspre obraz?...*

Const. C. Brăescu.

DON CAPITAN COEMGIOPOLU POET

Don căpitan N. Coemgiopolu publică sub titlul: «Omul» o poezie în ziarul «Renașterea» din Rîmnicu-Sărat.

Don căpitan dă ghionți sărmanei Muze ca unu simplu răcan, trage rimele de păr, schilodește nevinovata limbă romină, într'un cuvînt a rămas credincios deprinderilor cazone, deși s'a băgat furier țivil la gazeta d-lui Vespasian Pella

Iată cum cîntă don căpitan, care nu-i un căpitan de stat major, ci cel mult de State... Prodănescu:

Omul favorizat de o perfectă înțelepciune
Cu invidie dispută a naturii putere
Nimic nu-l convinge el la toate se opune
Profanînd natura, simte o plăcere.

Ce fel de înțelepciune e aia care profanează natura, Dumnezeu știe! Se vede că așa-i «orden de la comanduire», căci altminteri noi țivilii știm că ai cari profanează natura pot spera cel mult să fie favorizați de codul penal, nu de o perfectă înțelepciune.

Dar destul cu comentariile noastre, și mai bine să reproducem în întregime versurile cu cari don căpitan profanează Muza romînă:

Dorește în nemăsurata sa trufie
Să domineze totul, în aer, pe pămînt
Regele naturii voește să fie
Totul să se miște, după'l său cuvînt.

Ca făptură divină, se crede autorizat
Să schimbe riuri în oceane și pe acestea în uscat
Desprețuește cu îndrăzneală putere celui ce l'a creat
Ne-mulțumit cu nimic el devine și ingrât.

Suit în înălțime, cu dispreț în jos privește
Amețit de orgoliu, visează nemurirea
Propagă mișelia, cîntă, chefulușe.
Glorifică banul cu el și e fericirea.

Vanitatea se întrece cum mai mult să o profeseze
Conrupția 'l doboară din rău în rău merge
Bogăția 'l orbește caută să o guverneze
Iar caritatea e vergină, bogătașul n'o înțelege.

Cînd ora fatală vine de îl vestește
A părăsi puterea cu care s'a mindrit
Toamaî atunci regretă, plînge se jelește
Recunoaște 'n fine cit e de greșit.

Don căpitan a mai uitat un cusur al «Omului»:

«Omul» face une-orî și versuri proaste; dar cînd ora fatală vine și îl vestește a părăsi ingrata carieră a literaturii spanachidiste, el nu recunoaște în fine cit e de greșit, ci vanitatea se întrece cum mai mult să o profeseze și conrupția 'l doboară din rău în rău merge, pînă ce ajunge în halul celebrului Basma.

Coco.

Administrația ziarului «Zeflemeaua», face cunoscut depozitarilor săi, că, dacă vor întîrzia cu plata, li se va suprima trimiterea foii.

MORAVURİ CHINEZEȘTI

Peh-li-van și Mi-to-kan, doi chinezi cu locuința în China, după ce se invită foarte politicos la ușa, părăsind, Peh-li-van întâi, plin de veselie, locuința lui Cin-ghel, cu care pâlăvriseră toată noaptea.

E în spre ziuă. O lumină albicioasă, ștearsă și par'că obosită, umple atmosfera: casele colorate și mici, adevărate jucării de carton colorat, își fac toaleta spălându-și acoperișul cu roua dimineții. Cât putea cuprinde cu privirea în afară de bariera orașului—lingă care se afla chiar locuința lui Cin-ghel, om trecut de 50 de ani și la al doilea examen de «mandarin» judecător—pămîntul se zărea gheboșat de morminte chineze. Și are să se cocoșeze mereu; căci așa a orînduit întemeietorul actualei dinastii domnitoare: «Nimeni nu are dreptul să desgroape un mort înainte de stingerea dinastiei sub care a murit și a fost îngropat.» Și cum chinezii țin foarte mult la morți, se vor căzni să menție cât mai îndelungat aceeași dinastie,—scopul celui cu citația de mai sus. Foarte curînd, China va avea aerul unei țări locuite de șobolani, chinezul va fi vesel că nu va mai avea ce ara. Puțin orez, lene cât se poate de multă, și chinezul va trăi în vecii vecilor.

În front, ocolind băltoacele, sărînd peste cele mai mici, cei doi prieteni o luară prin mijlocul străzii în jos. Și cum ambii erau încă amețiți de pâlăvrerea de peste noapte, din lucru de nimic o discuție vie se încinse. Gesturile se scurtează, devin iuși și violente, capetele le însoțesc întorcîndu-se negativ, aplecîndu-se afirmativ, joacă pe gît de ai crede că se bucură de o rotație completă; iar la spate două cozi soioase, care lăsaseră dungă de murdărie în lungul șirei spinării, urmează mișcările lor, auz aerul că discută și ele. Și nu știu cînd ar fi isprăvit, dacă un măgar, legat în curtea unui han murdar nu s'ar fi apucat să riză ca un nebun.

Cheful măgarului stricase cheful multor locuitori din împrejur, cari, somnoroși, necăjiți de atîta zarvă, se uitau chiorși prin geamurile de hîrtie transparentă ale ferestrelor. Peh-li-van intervine. Cu mișcări agile de maimuță, punînd mina pe o piatră, dă fuga să o lege de coada măgarului, ca să tacă. Lui Mi-to-kan, om vesel și chefliu pe spinarea altuia, nu-i e pe plac—o ia după Peh-li-van.

Lucrurile s'au petrecut întocmai ca între doi Europeni, mai puțin cozile. Mi-to-kan, îl ajunge, dă să se spinzure de coada lui Peh-li-van. Peh-li-van se întoarce brusc, coada sare pe deasupra umărului în față, iar ochiul lui Mi-to-kan vine de se ciocnește violent de pumnul amicului său: și s'au oprit amîndoi, uimiți, caraghioși ca doi clovni muzicali cari nu se așteptau la un așa efect.

Însăși măgarul, bucuros că lucrul ăsta nu-l se întimplă numai lui, rîde și mai cu haz. Pe la ferestre, numărul capetelor somnoroase se înmulțise.

Mi-to-kan și Peh-li-van, cu toate că ar fi dorit să rămîie prieteni ca mai 'nainte,

din cauza celor cari îi văzuse, ca să 'și spele—Mi-to-kan—insulta, în lipsă de duel, au hotărît să se judece. Unde o și porniră.

Aproape de mijlocul străzii, unde alte cinci veneau de se deschideau formînd o poteavă, Peh-li-van și Mi-to-kan se opriră. Sub bolta unei porți greoaie, pe o estradă de scînduri învelită cu pinză roșie, se află așezată o masă acoperită cu postav de aceeași culoare. Pe masă, în ordine, formînd grupe lunguețe, sunt aranjate vr'o cîteva bice, două-trei pachete de nuele de «bambu» o falangă, călimări și tocure; alături, spinzurată de o curea, o tîpsie enormă de aramă coelită. La picioarele ei, un pămînt ca cel întrebuintat la toba mare.

Mi-to-kan, ca reclamant, înaintînd cu smerenie spre tîpsie, pune mina pe ciocan, de trei ori isbește cu putere... Sonetele prelunghi, sonore, se pierd majestos în liniștea dimineții. Și puțin mai în urmă, poarta, scrișînd, se învîrtește greoi pe balamale... Mi-to-kan și Peh-li-van se asvîrliră pe patru labe în fața estradei.

Domnul judecător!

Cu toată autoritatea care-l lipsea—un dobitoc pe care slujba îl complectase—dl magistrat, solemn, ia loc pe scaun. Cei doi ajutori, cu ochii umflați de somn, rochiile verzi deschiate și mototolite, se proțăpese în dreapta și stînga lui. Mi-to-kan, reclamant, trîgînd cu coada ochiului spre scaunul magistratului, pindea momentul ca să înceapă. Sgomotul sec al nuelelor de bambu, despachetate de cei doi ajutori, îl grăbi hotărîrea.

«Înțeleptule între înțelepți! Incepu Mi-to-kan cu vocea miorlăitoare. Confucius să mă nimicească din înălțimi...» Și Mi-to-kan, spre onoarea lui, povesti întocmai cele întimplate din cauza măgarului.

«Mi-to-kan isprăvește; incepe Peh-li-van.

«Mai drept de cât dreptatea, ce ești!

«Este foarte adevărat că păcătoșenia de mine a văzut cele întimplate ilustrului său prieten, Mi-to-kan. Un lucru însă care nu m'ai dumerit, idiot între idioți, este următorul:

«Confucius să-l îndeplinească și să-i dea memorie!

«Cînd prea luminatul meu prieten s'a dus spre măgar, piatra îl erea de mult atîrnată de coadă. Și el a vrut să i-o ia. Iar măgarul, ca un măgar ce este, simțînd că voește a-l face să ridă pînă în ziuă și fără nici o cauză! Învirtînd coada cu putere, piatra veni de poci ochiul mult înțeleptului meu prieten Mi-to-kan».

În fața unei așa de bine tieluite minciună, lui Mi-to-kan, chinez de baștină, de admirație i s'a paralizat limba de cerul gurei. Și n'a replicat.

Înaltul magistrat, supărat că fusese sculat pînă în ziuă pentru un lucru de nimic, și mai ales că nici unul din împričinați nu 'și dau osteneala ca să «ungă osia», condamnă pe supusul Mi-to-kan ca să primească... 20 de nuele la... mai jos de încingătoare.

Mai grăbit de cât cum venise, cu ochii jumătate închiși de somn, țepăn, magistratul dispăru cu demnitate în curtea de la spatele porței care, pentru a doua oară, ca

și cum ar fi anunțat «ridicarea ședinței», scrișii lugubru pe balamalele ruginite. Ajutoarele rămaseră ca să îndeplinească sentința.

Și cînd sentința a fost executată, ajutoarele se grăbiră ca să ia același drum.

Pe infinitul albastru al firmamentului, soarele lumina mai călduros ca nici odată. Ceata dimineții, ciuruită de raze, dispăruse rușinată. Și sub natura în splendoare, bucuria și viața ochilor, băltoace, case caraghioase, oameni, invidioși, leneși și fără gust. Un imens carnaval, mereu același, într'un decor sublim, dat gratis, care face să reiasă și mai mult uriciunea celor de jos—o continuă umilință, o nesfîrșită cheltuială în zadar pentru noi, cari habar n'avem.

Mi-to-kan, făcîndu-și repede toaleta deranjată din cauza executării sentinței, cu pași uși o luă spre colțul răsîntiei, unde îl aștepta amicul său Peh-li-van. Și cum erea fire bună, ca și cum nimic nu se întimplase, unul lingă altul flegmatici o luară înainte.

Pe drum le-a venit cheful să petreacă; dar nici unul nu avea banii. Și tot bietul Mi-to-kan, bîgînd mina pînă în eot într'un buzunar lung mai jos de genuchi, scoate o rablă de ceasornic, îl pune la ureche, îl dă și lui Peh-li-van, care nu mai poate de bucurie, sare în sus cînd făcîntul mașinării îl bate barabanciu pe timpan. Și așa mereu, trecîndu-l din mină în mină, s'au pierdut în rețeaua de străde întortocheate, veseli și fără griji ste-care s'a dus să se culce mulțumiți că au pierdut timpul.

Nae D. Țăranu

INSTRUCȚIA RĂCANILOR

Don căpitan.—Vasile Țăraoșii! Tu, care ești cel mai bun soldat din companie, trebuie să cunoști cele patru puncte cardinale. Ia spune-mi: În față ai nordul, la stînga vestul, la dreapta estul, la spate ce ai?

Răcanul.—Ranița, s'rațiți don căpitan!

Don căpitan.—Nu, boule,—sudul!... Ia zi și tu ca mine.

Răcanul.—Nu, boule, sudul.

Don căpitan.—Taci din gură măgarule, că pe urmă te suduesc eu de 'ți merg fulgii!... Acuma, dă-mi un exemplu de substantiv.

Răcanul.—D'un egzemplu: soldatu, gîsca, tunu, alifantu și ețetera.

Don căpitan.—Ețetera? Ce-i ețetera?

Răcanul.—Supstantiv, s'rațiți.

Don căpitan.—Idiotule, ai învățat ca un papagal tipicul cărței fără să 'ți dai seama de cuvintele pe cari le spu. Ia mai dă 'mi un exemplu de substantiv.

Răcanul.—Numa atitea sintără în în carte, s'rațiți.

Don căpitan.—Dă 'mi un exemplu de substantiv din capul tău, nerodule!

Răcanul.—D'un egzemplu păduchele, s'rațiți.

Pampon.

D. Saita. Pentru ce nu m'ai salutat adineaori? Cum ai îndrăznit să te porți ast-fel cu un prefect de poliție?

Gardistul. Săru'mina, dă unde era să vă cunosc io, prea v'aschimbatără repede me-nesteru! Aseară era priefect dom' Iulian și-acu dimineață cică ești 'mneata! Mai emanovibil' sintără vardiștii!

MANII ȘI MANIACI

Am văzut multe cazuri de maniaci, unele mai curioase ca altele, unele inspirindu-ți o adincă milă, altele provocându-ți un ris nebun prin originalitatea lor. Boala aceasta, pe lângă că e incurabilă, prezintă și un caracter special: bolnavul de manie își alege amicii nu din modul purtării lor în genere față de el, sau din atracțiunea pe care unii oameni o au din cauza simpatiei ce 'ți in-

spiră,—ci față de un maniac îi devii prieten ori dușman după modul cum îi aprobi sau îi condamnă mania lui.

Acest fapt explică multe împrejurări care ți se par foarte curioase la primul contact cu amicul. De multe ori ți se întâmplă ca oamenii pe cari abia i-ai cunoscut să 'ți devină imediat foarte intimi, foarte gentili, să te tutuiască și să 'ți caute prietenia cu ori-ce preț. Să știi atuncea că ai aface cu un maniac căruia, fără să 'ți dai seama,

i-ai m'gulit cu un cuvint său cu vre-o faptă mania lui; căci ca să atribuim simpatiei această bruscă și expansivă împrietenire, această este pe cit de nenatural, pe atit de absurd.

Prin cuvintul «manii» nu înțeleg simple pasiuni inofensive de cari toți suferim fie-care într'un fel: unii stringem timbre în albume ad-hoc, alții monezi vechi, alții cărți postale, alții fotografii de femei frumoase... luat în acest înțeles, cuvintul «manie» s'ar putea foarte bine aplica fie-căruia dintre noi.

Prin *manie* înțeleg o pasiune nebună, o pornire oarbă, care se naște în om ori de câte ori este pus în anumite împrejurări caracteristice, un fel de surexcitațiune intermitentă a facultăților intelectuale și morale — une-ori păstrind rațiunea, alte-ori întunecînd-o, vremelnic numai, cit timp durează satisfacerea pornirei în care constă mania. În acest din urmă sens avem aface cu o boală, care, după cum am spus, este incurabilă.

Dar iată că mă afund în considerațiuni științifice... cari aparțin mai mult domeniului psihologiei, sau dacă voiți patologiei, și deci bune pentru specialiști în asemenea materie. Pe mine, ca diletant bine înțeles, mă preocupă numai manifestările exterioare ale unor asemenea cazuri atit de anormale.

Să viu deci la obiectul preocupării mele, care constă în consecințele și rezultatele ridicule, delicioase une ori, al unor ast-fel de stări patologice:

* * *

Petreceam acum doui ani pe un bun coleg de școală care pleca în Germania să 'și completeze studiile de drept. Ne plimbam amîndoi pe peronul gării de nord — căci mai era aproape un sfert de oră pînă la plecarea trenului de Predeal — și vorbeam, ca băeți tineri, multe și de toate. Gînduri și proecte scaldate în culoarea purpurie a viitorului istoriseam unul altuia, cînd de odată, de unde amicul meu îmi vorbea calm și surîzînd, ochi în ochii mei,—il văd palind puțin, tremurînd foarte agitat, într'o atitudine în care nu 'l mai văzusem nici o dată. Ochii-i scînteiau de o poftă nebună, își freca mîinile cu nerăbdare, îmi răspundea incoherent, ficsînd în spațiu ceva văzut numai de el... în fine, o stare de enervare și surexcitare extra-ordinară. Crezui că bietul om își pierde mințile. Il apuca de mînă:

— Ce ai? De ce te-ai îngălbenit așa?... 'ți-e rău? Il întrebai eu.

— Uite-o, uite-o ce frumoasă e! Imi răspunde dînsul din ce în ce mai excitat.

Negreșit, vre-o femeie — imi zisei eu — deși nu vedeam nici una pe lângă noi! Dar nu mă deslușeam ce farmice trebuie să aibă acea ființă enigmatică, care să 'l aducă într'un ast-fel de hal, căci nu 'l știam atit de afemeiat. Intrigat fără măsură că nu vedeam nici un model de-al lui Rubens pe șoldurii de Antiopă, îl întrebai din nou:

— Unde e frate, de cine vorbești?

— De ea... uite-o ce durdulie și frumoasă e.. și cînd mă gîndesc cum o să pocnească!!... Imi răspunde el cu satisfacție, frecîndu-și mîinile.

Nu mai înțeleg nimic... iar cruda bănuială că bunului meu amic i se clatină mințile, îmi sfișie sufletul.

— Arată mi și mie de cine vorbești tu — îi zisei eu cu compătimire, căci fața lui exprima un suris de om nebun cu furie.

— Ce nu vezi frate... ceafa ăluia?!

O repede aruncătură de ochi înaintea noastră, mă făcu să văd un domn scurt și gros cu o ceafă enormă. Era lată de aproape o palmă și se întindea de la o urechie la alta ca o molatecă somieră a unui cap mic de circiumar. Era grasă și superbă, o ceafă fenomenală de culoare roză, crăpind de sănătate, și tremurind când fericitul ei posesor se mișca.

Ceafa — căci omului înzestrat cu asemenea monstruos calabalc putem să-i luăm partea în locul întregului — ceafa zic, vorbea cu un hamal, iar prietenul meu o privea complect inconștient. Când însă dinsa începu să clatine de mișcarea proprietarului său, amicul meu scoase repede portofoliul, luă un bilet de 20 lei dintr'insul, trecu banii în mîna stîngă, iar cu cea dreaptă se repezi spre ceafă și-i plesni o palmă din toată puterea mușchilor săi.

O pocnitură teribilă răsună bolta gării de nord, lumea încremenise în adăstarea unui scandal enorm, pe cînd posesorul imensei cefe simțind o gîdilată se întoarse cu sînge rece :

Seuză-mă, domnule, îi zise amicul meu, v'am confundat cu un alt domn, vă rog primiți această sumă pentru deranjul ce v'am pricinuit.

Omul cu ceafa, care nu se prea simțise deranjat, primi banii și era gata să continue a și oferi ceafa în schimbul unor venituri atît de surzătoare.

Prietenul, deplin liniștit, satisfăcut cum nu l'am văzut nici-odată, veni iar lîngă mine și cu surisul pe buze: Plînge-mă, compătimizește-mă cit vrei... dar nu pot să văd o ceafă grasă mare și roșie fără să simț imediat o nevoe absolută ca s'o plesnesc din toate puterile mele. Pînă a nu'mi îndeplini pornirea sunt nebun, nenorocit; iar acum, poți să mi înnumeri tezaurele lumii, nu mi-ar face nici o impresie.

...Înțeleg tot, și, pe cînd mașina șuera să plece, îl întreai :

— Cîte parale ai cu tine.

— O mie de lei, dar de ce mă 'ntrebi?

— Pentru că piețele, străzile și mai cu seamă berăriile din München îți vor oferi atîtea *ocasiuni* de acestea, că banii tăi nu'ți vor ajunge nici trei zile.

A ris și el și l'am urmat cit am putut să'l țiu cu ochii.

* * *

Aceasta îmi amintește o schiță a cunoscutului umorist francez Alphonse Allais, intitulată *L'Engraisseur*. Iată o parte relativă la subiectul nostru :

«Un domn avea curiosul obicei și singura distracție de a îngrășa pe dansatoare. Nu vă mirați, el își face datoria de îngrășe cîte trei sau patru dansatoare pe an și se simte omul cel mai fericit după toată suprafața globului. Se duce bunioară în locurile din Paris unde se dansează, unde

sunt fete tinere care ridică atît de sus piciorul că'ți scoate pălăria din cap, îți pune piciorul pe umeri și chiar în creștetul capului. Ca să ai o asemenea agilitate trebuie să fii slabă ca un țîr. În adevăr, toate aceste mici dansatoare sunt grisețe slabe ca niște piroane, dar majoritatea drăguțe, vesele și foarte originale. Negreșit, prima preocupare a acestor dansatoare sunt săriturile ușoare, vertiginoase, rămînînd persoana lor pe al doilea plan. Ast-fel fiind ajuns la o mare agilitate sîrînd și ridicînd piciorul în dansuri fantastice.

Acestea zise, iată cum procedeză domnul meu: se duce la *Moulin Rouge*, bunioară, face ocolul săleii și fixează pe cea mai slabă dar cea mai agilă dintre dansatoare. Se poartă amabil cu fel de fel de promite marea cu sarea, îi face fel de fel de complimente asupra artei sale, îi admiră jocurile și mișcările pe cari le găsește foarte grațioase și termină prin a o invita la supeu. Nouă-zeci la sută din ele sunt libere de ori-ce legătură de inimă și locuiesc în cite-o cameră mizerabilă. Omul nostru îi închiriază un mic apartament, îl mobilează numai în palisandru și oglinzi, așa că biata fată binecuvîntase momentul cînd și-a întîlnit norocul. Îi bagă o servitoare și o bucătăreasă din cele mai faine, o artistă culinară pe care o plătește gros și care-i prepară, zilnic, fetei, cu o artă uimitoare, fel de fel de mîncări apetisante. Servitoarea este și un fel de damă de companie care are poruncă de a eși în fie-care zi cu stăpîna ei pentru a-i face poftă de mîncare. O mulțime de aperitive i se administrează, între cari licoarea lui Fowler, picăturile Baumé, țuică bătrînă etc... Bine înțeles în timpul acestei cure nici vorbă nu e de *Moulin-Rouge* sau vre-o sală de dans, de vre-o săritură sau polcă.

În fine, într'o seară — după 3 luni — cînd dama a ajuns să cîntărească 70—80 kgr. maniacul nostru îi propune în treacăt: Tot n'avem noi ce face astă seară, drăguță, «aide puțin pe la *Moulin-Rouge*, n'am mai fost de mult.» Mițitica primește încîntată. Nebun de o bucurie anticipată, omul nostru îi zice: «Dacă ții la mine, să dansezi diseară dansul acela drăguț, pe care-l dansai cînd te-am cunoscut pentru prima oară.» Nenorocita nu bănuiește ce dezastru o așteaptă și se asvire la dans, dar hohotele de ris devin atît de sgomotoase că încețază și orchestra. Nu mai este dansatoarea de altă-dată ușoară ca o adiere de zefir, ci o masă de carne și grăsimi care se bălăngine în mișcări caraghioase.

Omul meu este încîntat o lună de zile, pînă începe comedia din nou, dar cu alta.

* * *

Cunosc un individ care găsește cea mai mare plăcere a se adresa la trecători cu un ton de mister-confidențial. «Domnule, te rog, vezi d-na aceea? — Da, răspunde d-nul cam mirat — Ei bine, e în pielea goală! — Cum în pielea goală? — Da, domnule, e în pielea goală!» Domnul începe să se uite cam curios, atunci omul meu insistă: «Cu desăvîrșire goală!... Hainele cari i le vezi pe corp sunt (șoptînd misterios) pentru a

distruge ori-ce bănuială: dîr sub palton, sub cămașe, ea e goală cu desăvîrșire, dar știi... goală de tot!... Și omul meu pleacă încîntat și e vesel tot restul zilei.

* * *

Un prieten al meu nu găsea altă distracție de cit să prindă după stradă cîini de aceia hirbari, hoinari, fără stăpin, îi închidea în casă la el și nu le dădea drumul de cit după ce-i vopsea în albastru, verde, roșu, galben, în fine în culori de acestea isbitoare și nepotrivite cu culoarea obicinuită a cîinilor. Făcea haz nespuse apoi și se simțea mulțumit».

Iacă iubiți cititori cite-va specimene de manii și maniaci, din nenumăratele cazuri și din infinita varietate. Nu am pretențiunea de a vă fi procurat o mostră din cele mai originale. O! Sunt nenumărate! Cine le-ar putea istorisi nu i-ar trebui de cit atît ca să ocupe un loc de frunte în literatura diletanță a secolului al XX-lea.

Dar toate acestea pe cari vi le-am descris mai sus prezintă o notă caracteristică, sunt *manii egoiste*, în sensul că procură o satisfacție organică și sufletească numai bolnavului de manie, lăsînd indiferenți, dacă nu dăunînd pe cele-l'alte ființe cu cari maniacul vine în contact în satisfacerea maniei lui.

Sunt însă unele manii cari prezintă un caracter de *altruism* prin cosecînțele lor, căci aduc un real serviciu unor persoane în legătură cu obiectul maniei. Deși acest serviciu este adus de maniac aproape inconștient terței persoane, dar aceasta e suficient ca să dea un caracter deosebit boalei. De multe ori însă maniacul este conștient și chiar caută satisfacerea cu efect bine făcător față de alții, căci aceasta contribuie să-i dea maniei lui satisfăcute un fel de savoare specială, și cu permisiunea d-voastră, voiți numi aceasta: *manie altruistă rafinată*.

Vă voi istorisi o poveste autentică în care veți găsi un tip de maniac-altruist-rafinat, dar aceasta în numărul viitor.

George Cair.

PASTEL

A stat din nins. Ingusta stradă
E plină numai de copii,
Ce alergare de țîrlî!
Ce nor de bulgări de zăpadă!

O ghiață 'n colț, unul croește;
Dar lelea Manda ese 'n ușă,
C'o tavă plină cu cenușă,
Și-o strică; el o huiduește.

La circiumă s'a 'ncins o ceartă.
Între vre-o cîlț-va mușterii;
Ș'apoi... bătaie să te ții!...
Pirdalnica de țuică fiartă...

Victor.

PORTRETUL EI

Mimy.

'I-am scris că viața fără dinsa
'Mi-e imposibilă. 'I-am scris
Că după mine să nu plingă,
Să creadă toate c'au fost vis.

Prin peticu-ăsta de hirtie,
Intreaga inimă'i trimit,
Victimă vecinic disperării
Unui amor nefericit.

Portretul ei drăguț din ramă
Îmî cere ultimul sărut,
'I-l dau. O lacrimă că pică
Din ochii ei, 'mî s'a părut!

... Dar sint decis! Și ca dovadă
Că am iubit-o arzător,
Chiar prin portretul ei va trece
Al armei glonte-ucigător!

'L-așez pe inima'mî ce bate,
Aprinsă d'ultime scinteî;
Căci vreaș și 'n clipa cea din urmă,
Să fie-a mea, să fiu al ei!

Aide... curaj, închide ochii...
Și trage..., dar am tremurat.
De ce atita lașitate?...
Mă 'ntreb în mine revoltat.

O! viața e atit de dulce!
Și inima sub slabul scut,
'Mi-se părea 'n nesiguranță,
C'o bănuială am avut.

Căci între moarte și viață —
Ce ironie — 'ntr'un moment,
Mă întrebam: «aș cartonul
'Să fie oare... resistant»?...

Chic.

PRIETENUL MEŪ

— Reminiscență —

Poet de talent, prozator buniceț, ziarist
de profesie și student în ore pierdute, așa
l'am cunoscut pe prietenul meu.

Cu toate calitățile și titlurile enumerate
mai sus, băiatul ăsta avea un defect: era
slab de inimă. Se amorea de ori-ce fustă
pe care fatalitatea i-o aducea înainte. Și în
această vertiginoasă călătorie a inimei lui,
un ceas, un minut, iubea pe dulcineea-i de
ocazie, cu toată sinceritatea și puterea ce-
lor două-zeci și cincî de ani ai săi. De cit-va
timp barometrul inimei lui arăta «invariabil»
și statornicia asta ne înspăimînta pe noi,
prietenii lui.

Știam că dacă într'o idilă care dura o
seară, inima lui se înflăcăra ca iasca, ce
chinuri pe bietul băiat să iubească două-
zeci și patru de ore pe zi! Era pierdut, cu
flerul meu de distins psihopat diagnosti-
casem o boală gravă.

Sărac, cu chiria vecinic înapoi, exilat de
pe la toate birturile de clasa treia, bietul
băiat ura realitatea ca pe o soacră; ziua îi
era un adevărat «cauchemar», și noaptea,
în tăcerea mansardei lui și a orașului a-
dormit, putea să se mai gîndească și la el.

Cînd spun la el, înțeleg preocupăția-i noc-
turnă, invariabilă, dragostea asta nouă me-
nită să-i zăpăcească și puținul număr de
celule cerebrale neatînse.

De vre-o trei săptămîni persecuta cu pri-
virea pe o nemțoaică din lumea mare. În
toate Duminicile era nelipsit de la cate-
drala catolică unde Gretschen venea cu
maică-sa. Intrase în obiceiurile catolicilor,
învătase «Ave Maria» pe de rost, și la eșire
oferea apa sfințită domnișoarei și respecta-
bilei matroane care o însoțea.

Ce fior pe amicul meu cînd atingea cu
ultimele-i falange unghiile adoratei! Pentru
a masca intenția-i donjuanescă, să fi văzut
ce aere tartufeene își lua bietul băiat, cînd
își îndeplinea acest creștinesc serviciu. L'af
fi luat drept un elev al seminarului de
lingă Sf. Vineri.

Totuși privirile-i arzătoare, cînd ochii blon-
dei copile întilneau pe ai săi, regularitatea
cronometrică cu care se înființa Duminica
la biserică, atrăseseră atenția tinerei fete.

Cu precocitatea savantă a fetelor din ziua
de astăzi, «flairase» un adorator, și ținuta
demnă a prietenului meu, mustața-i neagră
și sburlită o impresionase.

Noaptea de 23 August era menită să
însemne mult în viața prietenului meu. Nu
doar că vre-o moștenire neașteptată îi so-
sise din cer, nimic care să schimbe ori-
zontul sumbru al existenței lui materiale,
dar hotărîrea ce luase era demnă de fap-
tele mari ale strămoșilor lui din «De viris
illustribus Romæ». În noaptea aceasta, luase
hotărîrea să-i scrie nemțoaicei și cum această
îndrăzneală ar fi putut să-l lipsească și de
privirea blindă și mîngietoare pe care co-
pila 'i-o arunca din cînd în cînd, îmi ceru
părerea în această delicată afacere. Îl sfătui
să îndrăznească și prietenul meu se decise.

Și cum muza îl ispitesc mereu în noaptea
aceea, pe o coală ministerială albă, imacu-
lată, începu :

«Tu care în a nopței tăcută feerie»

Și nu o putu urni din loc toată noaptea.
Spre ziuă luă decizia să întrebuințeze
umila proză, și într'o scrisoare demnă de
pensionarii doctorului Șuțu, puse tot focul
inimei lui.

Reciti scrisoarea de nenumărate ori, a-
mestecă lacrimile, cerneala inimei, cu cer-
neala violetă a epistolei și fu nevoit s'o
recopieze.

Intru tîrziu adormi cu gîndul la steaua 'i
fără coadă.

Toc, toc, și servitoarea Iuliș îl deșteptă
din somn.

— Spus cocoane, dai la dumneata scri-
sor aste, și Iuliș puse plicul pe masă.

— «Malédiction» exclamă prietenul, iar
mă persecută cocoana!

Deschise plicul și după cum se așteptă,
proprietăreasa îl cerea chiria neachitată pe
trei luni.

La din contră, cum am zice, exilul!
Orele erau 10 și la 10 1/2 trebuia să fie
la Sf. Iosef pentru a înmîna scrisoarea
adoratei.

Puse scrisorile amîndouă în buzunar, își
perie cu îngrijire pălăria-i șanjantă de multă

întrebuințare, și se îndreptă în grabă spre
Str. Fintinei.

În primul rînd de bănci zări pălăria iu-
bitei și inima-i începu să bată tactul orgei
în tempo de galop. Slujba se sfîrși; și la eșire
prietenul schimbă toate culorile spectrului
solar.

Domnișoara se apropie cu un zîmbet de
prietenul necunoscut; el, bagă mîna în bu-
zunar și cu o iuțea de scamator îi în-
tinde scrisoarea.

Fata se înroșește, pleacă ochii în jos, ia
biletul și-l vîră repede în buzunar.

Bietul meu prieten, de bucurie, cade pe
un «Prié-Dieu» și cu nemărginită ardoare,
cu capul în mîini, plînge de fericire și bine-
cuvîntează pe dumnezeul Catolicilor. Intru
tîrziu, cînd preotul ese din altar, prietenul
meu revine la realitate și părăsește biserica.

Pină acasă a alergat ca un nebun; plin
de bucurie îmbrățișează cu multă efusiune
pe Iuliș și o trimete la băcanul din colț
să-i prepare dejunul.

Toată ziua și toată noaptea a măzgălit
un top de hirtie

Dimineața servitoarea îi aduce o scrisoare.
După parfumul discret ce emană din
scrisoare ghicește că-i răspunsul adoratei.

Dă ultimii 50 de bani servitoarei, șterge
adresa cu sărutări nebune, și în sfîrșit o
deschide.

Se îngălbeneste, tremură din tot corpul
și lacrimi îl curg șiroae

Iată coprinsul scrisorei.

«Domnule

Îți mulțumesc că mi-ai dat ocazia să fac
o faptă bună. Stăruința cu care ai căutat
să-mi dai posibilitatea de a te ajuta, mă
face să ghicesc situația în care te găsești.

Scuză-mă că nu pot face mai mult pentru
Dumneata.

«Nici o semnătură.»

Ce se întimplase?

Nenorocitul, în graba și emoțiunea de
care fusese coprins, greșise scrisoarea.

În loc să i-o dea pe a lui, o înmînase
pe a proprietăresei, și fata îi puse în
plic două hirtii de două-zeci de lei.

Coprins de friguri puternice, bietul meu
prieten fu nevoit să se urce în pat.

Zăcu o lună întreagă și cei patru-zeci de
lei trimiși de fată avură darul de a face
într'adevăr o faptă bună. Cînd după bôlă
il revăzu slab trist și abătut, se vinde-
case de dragostea-i nebună; păstra însă
scrisoarea ca pe o reliquă sfîntă și ades o
citea, o recitea pină cînd lacrimile îi îm-
pănenjau vederea.....

Vic. A.

UNA BUNĂ

— Căsătoria e o lotărie..

— Da; dar o lotărie din cele garan-
tate că tragerea e sigură.

UN SPIRIT INGENIOS

Amicul meu Eremia Tănase este, incontestabil, una din inteligențele cele mai superioare pe care le-a plămuit Natura în cursul secolului expirat. Singurul lui cusur este că îi place uneori să afirme că el e Ramses XI, și-î mai place adesea să se plimbe pe calea Victoriei cu un joben încins cu o panglică tricoloră de care sunt cusuți niște clopoței mici, ceea-ce unora li se pare oare-cum excentric.

Dar, abstracție făcînd de aceste neînsemnate mici defecte, amicul meu Eremia Tănase posedă mintea cea mai limpede și fecundă în idei mărețe.

În deosebi, eminentul meu amic își exercitează prodigioasele-î facultăți intelectuale la descoperirea mijloacelor prin care s'ar putea îndulci și ușura cît mai mult posibil existența sărmaneî omeniri.

De pildă, cînd d. Procopie Dumitrescu a înființat în București o fabrică de gheață, amicul meu mi-a spus:

— Dacă știința omenească a ajuns la perfecțiunea de-a făuri gheață spre a ne răcori în toilul lui Iulie, de ce nu ar încerca să fabrice și soare pentru a ne încălzi în timpul lui Decembre?

În consecință, amicul meu lucrează în acest moment la un aparat destinat a produce în mod artificial raze solare care să producă acelaș quantum de căldură ca și soarele cel adevărat vara, raze pe care apoi în vreme de iarnă primăria le-ar putea vinde locuitorilor cu cinci parale ocau.

Preocupările sale de alt-fel în această direcțiune nu s'au oprit aici.

Altă observațiune a amicului meu, făcută cu ocazia gerului siberian care domnește de cît-va timp, este privitoare la puterea locomotrice a frigului.

În adevăr, Tănase Erimia a remarcat că oamenii merg mai repede pe frig de cît pe căldură.

Conclusia?

Firește, aceea că frigul posedă o forță de locomoțiune deosibită.

De aci ideea d'ă întrebuița această putere ca sistem de tracțiune.

De-o pildă, dacă pe oameni îi împinge frigul să meargă mai repede, de ce n'ar împinge și tramvaele?

Problema a fost pusă ast-fel de amicul Erimia.

Te uiți la barometrul d-lui Mille sau la vr'un termometru obișnuit să vezi ce frig este afară. Dacă dar pentru a face pe un om să nu poată sta locului trebuie atîtea grade de frig, cite vor trebui pentru a mișca

un tramvai de exemplu o mică socoteală și chestia e ca și tranșată.

Desfîntezi cai, desfîntezi pe vizitiu adică cheltuelile pentru întreținerea lor, și miști tramvaiul prin puterea frigului, cu ajutorul unui aparat frigorifer sau a citor-va zecimi de chilograme de gheață, așezate după un sistem, a cărui brevetare va fi cerută ministerului de domenii, și cu care se ocupă foarte serios amicul Tănase.

După cum spunea mai dăună-zî, amicul meu are de gînd să abordeze și problema navigațiunei aeriene, susținînd teoria unui tren de baloane ale căror nacele, acoperite din toate părțile, dar avînd ochiuri de sticlă, ar putea permite ascensiunea pînă la înălțimi unde atmosfera nu e prielnică respirațiunei.

Dînsul susține că va rezolva ast-fel cesțiunea locuibilităței planetei Marte, precum și a lunii.

— Să nu mai imi ziceți Erimia dacă n'oi brodi-o, spune dînsul.

Bis

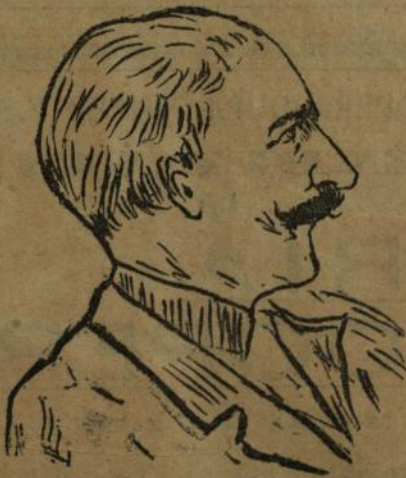

„ZEFLEMEAUA“ IN PROVINCIE

Brăila

MECENIADA

Ca Gil-Blas de Santilena,
N. P. — veselul Mecena —
Suflet, inimă curată,
A pornit la drum odată
Din Brăila pin' la Sena.
Și'n trăsură și'n tramvai
Dă'l electric ori cu cai;
Din hotar peste hotar,
În vagon funicular,
Vagon-lits, balon, vapor,
Cîte-odată... pe picior,
Plin de doruri, hopa, hopa,
Străbătu în lung-Europa...

— Mecena, desenat de el însuși à la minut —

La Paris făcu conac...
În Elveția, pe lac,
La Venetia 'n gondolă,
Sub a cerului cupolă,

Prin fantastica lagună
Nins de razele din lună,
Pe furtună ori pe soare,
De fu vară ori ninsoare;
Cînd pe sol și cînd pe valuri,
Hrănitor de idealuri,
Gînditor Mecena zboară,
Se ridică și coboară
Și în juru-î, optimiști,
Sboară droaie de artiști,
Pictori, sculptori și poeți
Cîntînd himnuri sînteî vietî.

Azi, Mecena, cam cu sila
Locuește la Brăila...
Dar cînd joacă fantazia,
Îl apucă nostalgia
De frumosul Paradis
Străbătut, și-un dulce vis
Cura lui brațe îl cuprinde...
Doruri aripele 'ntînde,
Și-ar voi din nou să zboare
Blindul suflet către soare...

Pînă atuncî melancolie,
Muzică, filosofie,
Mici petreceri, poezie...
Dar adesea oară el
Tace 'n sumbrul său castel
Și tăcerea-î o 'nțelegî:
Zile lungi și nopți întregi
Reflectează ori citește,
Parcă-un dor îl chinuește.
Parcă-un gînd amar îl doare
Cînd prin vaste coridoare,
Noaptea trece că o umbră,
Umbră falnică și sumbră...

La Brăila! La Brăila!...
'Ţi 'nțeleg Mecena... sila!
Vinătoare după lei,
Flirt și artă de căteî,
Vaxman, Itic, Sulăm, Hertz:
Nesimțire și chimerț!

Horatiu

No. 2 din

REVISTA TEATRELOR

Director: Ican I. Livescu

Pe luna Noembrie contine un bogat sumar și frumoase ilustrații.

MIRCEA G. PETRESCU

FOST MAGISTRAT, AVOCAT

S'a mutat Str. Columbeler 4 bis
CONSULTAȚII de la 8—10 a. m.
BUCURESCI

NICOLAE A. POPOVICI

DOCTOR ÎN DREPT, FOST MAGISTRAT
AVOCAT

Str. Tudor Vladimirescu, 15

DE VÎNZARE

Una pereche case în Str. Lacului No. 5,
casele sunt puse în vânzare pentru eşire
din indiviziune. Sunt evaluate la 9.754 lei.
Metrul pătrat este evaluat la 9 lei.

Amatoriî se pot adresa la d-nu avocat
Teodor C. Aslan Str. Piața Amzi No. 5, sau
la Ilie M. Manea, Str. Lacului No. 7.

DESFACEREA PRODUSELOR

DE PE PROPRIETĂȚILE

PRINCIPELUI B. ȘTIRBEY

BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 121

Recomandă următoarele produse:

VINURI ALBE ȘI NEGRE

DIN VIILE

B. ȘTIRBEY

DE LA DRĂGĂȘANI

FĂINA DE LUX

IN SACULEȚE DE 3 ȘI 5 Kgr.

FABRICAȚIUNE SPECIALĂ A MOREI DIN BUFTEA
din grânele de Moldova

DELICIOASA ȘI AROMATICA

MIERE DIN STUPARIA BUFTEA

EXCELENTA BRÎNZA

„GUSTUL GERVAS”

Din fabrica de brinzeturi din Buftea

PREȚUL CURENT SE TRIMITE LA CERERE

MEDALIA DE ARGINT

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ

Produselor farmaceutice

ROMÂNE

LA EXPOZIȚIA DIN PARIS

1900

FARMACIA A. ALTA

OVULE ȘI SUPOSITOARE

DE

GLICERINA SOLIDIFICATA

(singurele aprobate de cons. sanitar superior)

FURNISORUL
Curței Princiare

STRADA BATIȘTE
BUCUREȘCI

INSTALAȚIUNE SPECIALA

PENTRU

OXIGEN

LABORATOR SPECIAL

PENTRU

— ANALISE DE URINA —

A apărut :

AHTURI ȘI OFURI

Poezii glumețe de

GEORGE RANETTI

cu o copertă ilustrată de N. Mantu și cu o prefață de Anton Bacalbașa. **Prețul 1.50 b.**

În București se găsește de vânzare la «L'Indépendance Roumaine», la librăriile Sococ, Alcalay și la autor.

A apărut și se vinde în toată țara cu prețul ridicol de 10 bani, o ediție populară a faimosului volum

DE INIMA ALBASTRĂ

cuprinzând cele mai geniale poezii ale lui Dom Paladu, precedate de o prefață datorită eminentului critic român Tarascon.

D-nii depozitarii din provincie ai „Zeflemele” sunt rugați să comunice printr-o carte poștală cite volume doresc.

La administrația ziarului

„ZEFLEMEAUA”

se găsește de vânzare cu prețul de

4 LEI

colecția completă a primului an din «Zeflemeaua».

BUCUREȘCI, PIAȚA TEATRULUI

D'asupra Berăriei Cooperative

Unde se află? Unde? Unde?

Șampania ce atit ador,
Din casele cele vestite
Și care place tuturor?

Unde se află romuri fine
Și ceaiul Popoff renumit?
Și caramelle din Rusia,
Tot mărturi noi ce au sosit?

Unde găsești delicatose
Și pentru gustul cel mai fin?
Și unde pentru aperitive
Ațiția oameni zilnic vin?

La magazinul Șerbănescu,
La magazinul ideal,
Ce vine 'n colț și chiar în fața
Teatrului Național.

DUPA TEATRU, DUPA OPERA, DUPA CONCERTE, TOATA LUMEA IȘI DĂ

„RENDEZ-VOUS”

LA

BERARIA

COOPERATIVA

— PIAȚA TEATRULUI —

Și cu drept cuvânt, căci: excelentele mâncări reci, Berea Oppler (Peleş) de calitate superioară, Vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea preturilor și serviciului acestei berării, împacă gusturile clientelei celei mai exigente.